

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

به قلم، دمیتزی سدوف

برگردان از: ا. م. شیری

۲۳ فبروری ۲۰۱۲

قطعنامه ضد سوریه،

گوسفندان در یک ردیف راه می روند

یادی از گذشته نزدیک: در ماه مارچ ۱۹۹۹ بلوک ناتو بدون مجوز سازمان ملل متحد با مستمسک نقض حقوق بشر در استان کوزوو، به یوگسلاوی حمله کرد. پس از کشف چندین ده جسد «شهروند عادی» در روستای راجاک که گویا به دست نیروهای دولتی کشته شده بودند، بروکسل از بلغراد خواست نیروهای خودش را از کوزوو خارج کند و نظامیان ناتو را جایگزین آنها نماید. یوگسلاوی به این اولتیماتوم اهمیت نداد و مورد تجاوز وحشیانه قرار گرفت. آیا در کوزوو حقوق بشر نقض شده بود؟ بلی، از سوی جدائی طلبان البانی تبار تحت کنترل غرب نقض شده بود. واحدهای «ارتش آزادیبخش کوزوو» طرفداران دولت صربها را با آتش و شمشیر سوزاندند و کشتند. به نسل کشی جمعیت صرب دست زدند و به کوزوو تباران مظنون به «کمک» به صربها، هم رحم نکردند. بدین ترتیب، حادثه راجاک، بهانه ای شد برای حمله به یوگسلاوی. در گورستان عمومی، جنازه هیچیک از اهالی روستا یافت نشد. تحقیقات نشان داد که همه اجساد، مربوط به افراد گرد آمده از همه جا در باندهای مسلح بودند که در جنگ کشته شده بودند. در زیر سایه کمکهای ناتو، جنایتکاران «ارتش آزادیبخش» در کوزوو قدرت را به دست گرفتند و این ایالت را به محل مساعد تولید و حمل و نقل مواد مخدر، مرکز تجارت انسان و آموزشگاه تربیت تروریست تبدیل کردند. در عوض، اینک واشینگتن بسیار خوشنود است. چرا که پایگاه نظامی بونداسیتل (Bondsteel) بزرگترین پایگاه نظامی خارجی جهان در خارج از خاک امریکا در میان مناظر طبیعی زیبای کوزوو استوار شده است. این همان سکویی است که از آن نظامیان ناتو می توانند با یک خیز به هر نقطه دلخواه در اروپای شرقی و خاورمیانه بپرند. جنگ سالاران ناتو با احساس آزادی کامل، به آرزوی خود برای تسخیر یک فضای عملیاتی گسترده از دریای مدیترانه تا دریای بالتیک در یک طرفه‌العین دست یافتند.

و جامعه جهانی را بسیار هوشمندانه شست و شوی مغزی دادند. در رسانه های غربی خود این فکر که «صربها هم می توانند حق رأی داشته باشند»، فتنه انگیزی تعریف شد. با رهبری کارگردان مستقر در مرکز مدیریت اوضاع در بروکسل، از صربها به طور کلی و از رئیس جمهور میلوشویچ بالاخص، چهره اهریمنی ساخته شد. متدولوژی دروغ و جعل و تحریف علیه خلق بلاکشیده صرب به کار گرفته شد و راه خروج هر گونه اخبار و اطلاعات درست از بلگراد مسدود گردید و این تلاشها به بار نشست. در سال ۱۹۹۹ قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد دایر بر محکومیت حمله به یوگسلاوی، مورد تأیید فقط سه کشور روسیه، چین و نیجریه قرار گرفت. همه دیگر اعضای دائمی و به خصوص غیردائم شورای امنیت سازمان ملل متحد اصلاً نفهمیدند که این تهاجم بلوک ناتو سرآغازی است بر دور جدید جنگها، برای تحریف و پایمال کردن حقوق بین الملل.

و امروز همان صحنه باز هم تکرار می شود. ۱۶ فبروری هنگام رأی گیری برای قطعنامه پیشنهادی مصر در باره سوریه در مجمع عمومی سازمان ملل متحد، ۱۳۷ کشور رأی موافق، ۱۲ کشور رأی مخالف و ۱۷ کشور رأی ممتنع دادند و سه کشور هم به دلایل «فنی» در رأی گیری شرکت نکردند. این قطعنامه، با قطعنامه قبلی که وتوی روسیه و جمهوری خلق چین مانع تصویب آن در شورای امنیت گردید، تفاوت چندانی ندارد. این سند تدوین شده توسط اتحادیه عرب، ضمن تقبیح «نقض سیستماتیک حقوق بشر» در سوریه، از دولت سوریه و از همه «گروههای مسلح» می خواهد فوراً به خشونتها پایان دهند و تعیین نماینده ویژه سازمان ملل متحد در سوریه را به استعفا فوری "اسد" مشروط می کند.

کاغذ جدید سازمان ملل متحد، حاکمیت سوریه را مقصر بحران معرفی کرده و تروریسم مخالفان مسلح را در گیومه گذاشته است. تلاش نماینده روسیه، ویتالی چورکین برای وارد کردن عبارت «تمام نیروهای اپوزیسیون سوریه باید با گروه های مسلح مرزبندی کنند»، بی نتیجه ماند. صحنه گردانان کودتای سوریه از هر گونه انشعاب در صفوف شورشیان جلوگیری می کنند.

در حالی که قطعنامه جدید، مثل همه قطعنامه های غیرالزام آور مجمع عمومی سازمان ملل متحد از هیچ پشتوانه حقوق برخوردار نیست، پس چه نیازی به تصویب آن بود؟ جواب ساده است: برای حقنه کردن هر چه گسترده تر به افکار عمومی مردم جهان. پیمان اتلانتیک شمالی برای مشروعیت اخلاقی بخشیدن به مرحله آشکار تجاوز، به آن نیاز داشت. فاز مخفی تجاوز، اگر چه تمام جوانب ناپیدای آن مشهود نیست، الان در جریان است (*). نقش همسایه های سوریه، به خصوص، ترکیه عضو ناتو در این جنگ چیست؟ از کدام راههای سرّی شمار «ارتش آزاد سوریه» تحت قیمومیت دولت ترکیه، از ۱۵۰ نفر تا ۴۰ هزار نفر افزایش یافت و تابعیت سربازان آن چیست؟ بالاخره، زمانی روشن خواهد شد که از کدام بودجه میلیونها دلار برای نگهداری توطئه گران سیاسی و باندهای شورشی و پشتیبانی اطلاعاتی آنها توسط رسانه های جمعی «جهانی» صرف می شود.

سیاست شست و شوی مغزی نه تنها وقیحانه، حتی مدبرانه اجراء می شود. مثلاً، امروز دختران سوریه شرکت کننده در تظاهرات اعتراضی، اشک خونین در چهره خود نقاشی می کنند. نوآوری عجیبی است! به ادامه توجه کنید. رسانه های غربی با استناد به اپوزیسیون خبر می دهد که بیمارستانهای دولتی از پذیرش مجروحان تظاهرات خودداری کردند. معلوم است که به کمک این دروغهای وحشی چه تصویری ترسیم می کنند. و بالاخره، این تصویر به دست می آید که «دولت کودکان ده ساله را زندانی و شکنجه می کند». همه اینها، در متن گزارشات سیل آسای مربوط به تعداد شهروندان عادی کشته شده به دست ارتش دولتی منعکس می شود (اینک، از رقم ۷ هزار نفر صحبت می کنند).

با این حساب، باید در انتظار گزارشات دلخراش تری هم بود، چرا که افکار عمومی جهان باید به نقطه جوش برسد. رأی دهندگان به نفع قطعنامه ضد سوریه گوئی نمی دانند که در سوریه، ده روز بعد رفراندوم برای پیشنهاد نویس قانون اساسی جدید و سه ماه بعد، انتخابات برگزار می شود. برای این که همین فردا، خیل باندهای مسلح شورشی در خیابانهای دمشق براه بیفتند، محاکم فرمایشی تشکیل و مجازاتها اعمال شود، استعفای سریع "اسد" از مقام خود لازم است.

امروز هر انسان حتی ناآگاه به بغرنجی های سیاسی می داند که حمله به سوریه یکی از اجزای حمله به ایران است. تا زمانی که رژیم "بشار اسد" مقاومت می کند، تمام زیرساختهای ایجاد شده تهران برای تأثیرگذاری ایران در خاورمیانه هم در مقابل تلاشهای امریکائی- اسرائیلی برای کنترل کامل منطقه مقاومت خواهند کرد.

پس از رأی سیاستمداران به قطعنامه ضد سوریه در مجمع عمومی سازمان ملل متحد چه جنایات خونین دیگری باید بلوک ناتو پس از جنگ لیبیا مرتکب شود، بالاخره، این طور می توان فهمید که آنها مانند قهرمان ترانه نمایشنامه مشهور برتولد برشت رفتار کردند:

گوسفندان در یک ردیف راه می روند،

طلبها به صدا در آمده اند

و پوست طلبها را،

خود گوسفندان می دهند.

(*)- یادآوری مترجم

«الله آگبار»

کسانی که اخبار حوادث سوریه را از رسانه های تصویری امپریالیستی- صهیونیستی، از جمله از کانالهای تلویزیون «الجزیره» و «یورونیوز» تعقیب می کنند، شاید دقت کرده اند و اگر هم نه، بعد از این متوجه باشند که این رسانه ها با استناد به «مدافعان حقوق بشر»، «اپوزیسیون دولت سوریه» و یا «فلمبردار آماتور» صحنه هایی را نشان می دهند، که شمای عمومی چنین است:

چشم دوربین روی نقطه ای متمرکز است که ناگهان در اثر برخورد گلوله توپ، خمپاره، بمب و یا هر عامل انفجاری دیگر منفجر می شود. درست همزمان با بلند شدن گرد و خاک و یا دود از محل حادثه، در حالی که صدای انفجار از فاصله دور به گوش می رسد، صدای دو سه «الله آگبار» کاملاً آرام و بی هیچ آلودگی صوتی از اطراف، متن صحنه را پر می کند.

با کمی دقت روی این صحنه ها و همچنین، با توجه به تلفظ غیر عربی عبارت «الله آگبار» در متن همه اینگونه حوادث، با درجه اطمینان بیشتری می توان گفت:

یا این «حوادث» در استودیوهای تلویزیونی و سینمایی ساخته شده و مثل صحنه های شبیه سازی شده شبکه «الجزیره» قطر در طول دوره بمباران جنون آمیز لیبیا به وسیله تروریستهای ناتو، با عنوان آثار حمله نیروهای دولتی به اذهان عمومی القاء می شود و یا باندهای تروریست، بمبگذارها و حملات خود به منطق مسکونی و

مؤسسات دولتی را در هماهنگی با منابع استنادی فوق الذکر اجراء می کند. به نظر می رسد اگر چه هر دو شق مسأله دور از ذهن نیست ولی، شق اول، بیشتر به واقعیت نزدیک است.

برای آگاهی بیشتر در این باره، مراجعه شود به نوشتار «جنگ لیبیا از زبان شاهد عینی» در نشانی زیر:

<http://www.afgazad.com/Siasi/101711-T-AM-Shery-Jange-Libya.pdf>

<http://eb1384.wordpress.com/2012/02/22>

۳ اسفند [حوت] ۱۳۹۰

<http://www.fondsk.ru/news/2012/02/17/rezolucia-po-sirii-shagajut-barany-v-rjad.html>